

*Het Kaukasusgebergte
Bij Noord-Ossetië, Rusland
November 2022*

Met een ruk aan de side-stick controller trok majoor Stephanie Halverson de F-35B Joint Strike Fighter scherp naar rechts. Haar drukpak klemde zich rond haar heupen tegen de pijnlijke G-krachten.

Haar hart bonsde in haar keel. De luchtdoelraketten hadden haar gevonden – Russische S-500's, het nieuwste en machtigste mobiele SAM-systeem ter wereld, met een radar die in staat was meer dan driehonderd verschillende doelen te volgen en er twintig tegelijk aan te vallen.

Verdomme, dacht ze. Fuck radiostilte. 'Neptune Command, dit is Siren. Ik krijg een stel SAM's achter me aan! Wat gebeurt er allemaal?'

Eerder die avond was ze opgestegen vanaf de vliegbasis Incirlik in Turkije. Vlak voordat ze het Turkse luchtruim verliet was ze in de lucht nog bijgetankt, ruim driehonderd kilometer vanaf haar doelwit. In een oogwenk had ze de ruim elfhonderd kilometer naar Noord-Ossetië overbrugd.

'Neptune, dit is Siren, ontvangt u mij?'

De tactical air commander aan boord van het vliegkampschip USS *George H.W. Bush* CVN-77, ergens voor de kust van Cyprus, reageerde niet.

Vloekend liet Halverson haar IR-flares los, en een wolk van witte chaff – de verdediging die haar tegen een of twee van de raketten zou kunnen beschermen – maar secundaire blips vertelden haar dat er nog meer SAM's onderweg waren.

God, jesus! Hoeveel? Op de display in haar helm zag ze de infrarode en wireframebeelden van de bergrug, de vermoedelijke luchtdoelinstallaties beneden haar, en de militaire goederentrein die op het punt stond de nieuwe brug hoog boven de brede Darjalkloof over te steken.

Over dat beeld heen werden nu zes naderende raketten geprojecteerd, waarvan de baan en de snelheid werden aangegeven door scrollende getallen naast de gele blokjes op haar scherm.

Boven de SAM-waarschuwing uit klonk het alarm dat er ook andere wapens in de buurt waren. De koele, onverstoorbare stem van de computer meldde het slechte nieuws.

Nog meer raketten hadden haar hittesignatuur gevonden. Door de computer werden ze geïdentificeerd als twee paar Vympel R-84's, elk met dertig kilo zware explosieven aan boord, genoeg om haar toestel te verpulveren. De piloten die ze per expresse hadden verstuurd grijsden achter hun vizier en mompelden 'Do svidaniya!'

Halversons blik ging snel van de radarscope naar een databar die aangaf dat vier Sukhoi Su-35 langeafstands-Interceptors op 281 graden haar kant op stormden. De voorste twee jagers hadden hun Vympels afgevuurd.

Ze analyseerde de SAM's, de air-to-airraketten, hun aantal en de verwachte inslag, en hield haar adem in.

De spanning van het moment was bijna ondraaglijk. Ze was maar in haar eentje, achtervolgd door tien raketten. *Ik ben er geweest*, dacht ze met een huivering.

Maar verdomme, dit was haar schuld toch niet? Het had een verkenningvlucht moeten zijn, een solovlucht boven vijandelijk gebied als test van het AN/AST Radar Warping System and Algorithm (RWSA) met de bijbehorende software. De bliksemsnelle boordcomputers van de RWSA hadden de vijandelijke radar moeten absorberen, versterken en onder een andere hoek reflecteren. Dat idee was gebaseerd op de excentriciteit van de planeet Mercurius, als de orbitale zichtlijn de zon naderde. Ooit had Einstein in zijn algemene relativiteitstheorie gesteld dat het enorme zwaartekrachtsveld van de zon het gereflecteerde licht van Mercurius deed afbuigen, waardoor een waarnemer op aarde de kleine planeet in een richting zag waar

hij zich helemaal niet bevond. Zo moest het nieuwe Radar Warping System de radar van de vijandelijke wapens tot een verkeerde berekening van tijd en plaats verleiden, in de illusie dat Halverson zich ergens bevond waar ze feitelijk niet was.

Simpel gezegd, het was de bedoeling dat ze op haar spookbeeld zouden vuren – als ze haar al ontdekten. Had Einstein zich dan toch vergist? Of deugde de software van dit nieuwe speeltje niet?

Het alarm bleef maar bliepen en herinnerde Halverson eraan dat er heel wat meer op het spel stond dan de vernietiging van maar één vliegtuig en de dood van maar één piloot.

Het Radar Warping System werd gereedgemaakt voor het laatste prototype van de Joint Strike Force, de X-2A Wraith, een jager en verkenners van de zesde generatie, ontworpen door Skunk Works van Lockheed Martin in Californië. De Wraith kon een snelheid bereiken van mach-6, bijna 7500 km per uur. Halverson kon het weten, als belangrijkste testvlieger van het Wraith-programma. Daar was ze trots op, want de Wraith was een stuk militair gereedschap dat de hele loop van de oorlog zou kunnen veranderen. Geen enkel ander land beschikte over een toestel met die snelheid, stealth of vuurkracht.

Nog maar een select groepje was op de hoogte van het bestaan van de Wraith, die pas over een paar weken officieel zou worden geïntroduceerd.

Terwijl wolken van chaff achter de jager opbloeiden, trok Halverson de stick met kracht terug, hijgend in haar helm, die nog het meest deed denken aan de kop van een insect. De zuurstofleiding siste toen haar schouders tegen de stoel werden gedrukt.

Wacht even.

Ze dacht nog eens na over de jager, en alle mogelijkheden die ze tot haar beschikking had. Bijna was ze vergeten dat dit een heel ander prototype was dan de toestellen die ze het afgelopen jaar had getest, tussen haar gevechtsmissies in Europa door.

Haar blik ging naar de trein, naar de radarscope en naar de Russische Interceptors, die nu snel naderden...

Dankzij de shift-aangedreven lift-fan was deze Short Take-Off and Vertical Landing (STOV) -versie van de F-35B in staat om te hoveren

als een helikopter. De contraroterende fan met zijn lift van twintigduizend pond bevond zich vlak achter de cockpit, ingebouwd in de romp.

Dat was het! Krankzinnig idee, natuurlijk. Totaal geschikt.

Maar waarschijnlijk haar enige hoop.

Nog altijd geen antwoord van Neptune. Ze kende het protocol. Ze zou zich zelf moeten redden, haar eigen beslissingen moeten nemen om ervoor te zorgen dat dit prototype met al zijn instrumenten niet in vijandelijke handen kon vallen.

De afnemende maan flitste langs haar cockpit toen ze een bocht beschreef, de stick naar voren ramde en naar de magneettrein dook. Snelheid, afstand en koers werden berekend en weergegeven tegen de infraroodbeelden van haar sensors. Het ravijn en de brug lichtten op en verkleurden van bleekgroen tot bijna blauwzilver.

Ergens achter haar explodeerden twee van de SAM's in de chaff, net toen ze een volgende wolk afwierp. Ze rolde naar rechts, ondersteboven, en dook nog steiler omlaag. De hemel flakkerde achter haar schouders.

Op het laatste moment trok ze de jager weer rechtop en keek toen omlaag tussen haar benen. Dankzij de sensors kon ze dwars door de romp heen kijken, zodat ze beneden zich het computerbeeld van de trein zag opdoemen.

Ze gaf nog meer gas. De nabranders van de Pratt & Whitney-turbo bulderden in haar oren. Het volgende moment richtte ze haar laser op het midden van de brug en vuurde...

Een van de wingtip-Sidewinders maakte zich van haar toestel los, met glinsterende rooksluizen in het saffraangele licht. Ze had twee van die lasergeleide Sidewinders bij zich, geschikt voor een aanval op een versterkt doelwit, anders dan de gebruikelijke air-to-airwapens waarmee de jet was uitgerust. Dit was maar een verkenningmissie, dus was ze niet zwaarbewapend. Ze mocht van geluk spreken dat ze de middelen had om een versterkt gronddoel te elimineren.

Nog steeds stormde ze naar de trein, als een ouderwetse kamikazepiloot die zich van opzij in de voorste wagon wilde boren. Onwillekeurig hield ze haar adem in toen de rails vlak voor de trein explo-

deerden en omkrulden als spaghetti. De magneettrein denderde op de ravage af, terwijl de machinisten, die zagen wat er gebeurde, uit alle macht probeerden te remmen.

Pech gehad.

Door de explosie op de spoorlijn en de hitte van de trein zelf had Halverson zojuist een tweede, veel hetere warmtebron veroorzaakt dan haar eigen vliegtuig. De s-500's werden bestuurd door een infrarode en actieve doelradar of ARH, maar dat systeem werkte minder nauwkeurig naarmate de raketten hun doelwit naderden.

De trein remde, en ook Halverson nam snelheid terug. Ze beschreef weer een bocht, daalde aan de andere kant van de trein en bleef vlak naast de voorste wagons hangen. Russische soldaten drukten geschrokken hun neus tegen de raampjes en wezen naar haar. Halverson was niet brutaal genoeg om te zwaaien. Ze dacht maar aan drie dingen: accelereren, manoeuvreren en ontwijken.

De overgebleven SAM's hadden haar bijna bereikt, maar op het laatste moment bogen ze af naar de brandende rails en verwoestten de brug in een verblindende vuurzee die het hele ravijn deed oplichten. De besneeuwde bergen vormden een grillig decor van schaduwen en oranje lichtflitsen toen grote delen van de brug instortten als steigers in een storm. De brokstukken verdwenen in de vierhonderd meter diepe kloof.

De trein kon niet meer op tijd stoppen en stormde recht op het vernielde spoor en de afgrond af. Op haar radar zag Halverson dat de ARH-systemen van de vier Vympels nu ook het lokaas hadden ontdekt en hun koers verlegden naar de hittebron van de SAM-explosies en de rijdende trein...

Halverson nam weer afstand van de starende Russen, gaf gas en kwam achter de trein vandaan. Op volle snelheid steeg ze loodrecht omhoog, de nachthemel in.

Haar ogen waterden en haar hart bonsde in haar keel. Ze durfde geen zucht van verlichting te slaken. Nog niet.

Die Interceptors vlogen nog ergens rond en hadden haar nog altijd op hun radar...

Nauwelijks een ademtocht nadat ze was opgestegen tot driehonderd meter boven de trein begon het alarm weer te bliepen.

Twee Vympels, inslag over vijftien seconden.

Er moest nog een derde zijn geweest, die bij haar bakboordvleugel explodeerde maar nooit op haar radar was verschenen. Ze zette zich schrap tegen de middelpuntvliedende krachten en drukte op een knop die een kleine bom in het radarsysteem van het prototype tot ontploffing bracht, waardoor ze het systeem en de bijbehorende software effectief verwoestte.

Haar F-35B raakte in een vlakke spin en Halverson vocht met de stick, hoewel ze wist dat geen enkele manoeuvre ter wereld haar nu nog zou kunnen redden.

Ze dacht aan haar vriendje, McAllen, als hij zachtjes met zijn vingers door haar lange bruine haren woelde. Ze dacht aan een pizza en de geur van dat parfum waar ze zo van hield. Ze dacht aan haar vader, een gevechtsvlieger net als zij, die missies had gevlogen in Afghanistan, en aan haar moeder, die lange dagen had gemaakt bij de bank, om het gezin te onderhouden. Ze dacht zelfs aan dr. Helena Ragland, directeur van het Wraith-programma bij Skunk Works, die haar zo stralend had begroet na haar eerste testvlucht. Halverson kreeg een hol gevoel in haar maag bij de wetenschap dat ze hen allemaal had laten zakken.

Bij de volgende ademtucht liet ze de stick los en gaf een harde ruk aan de geelzwart gestreepte hendel tussen haar benen, bekend als de 'loud handle'.

Daar gaan we...

Ze brulde van woede bij de klap waarmee de parachute zich losmaakte van het vliegtuig, worstelend met het kille, verpletterende besef van haar nederlaag.

Maar ze gaf het niet op. Ze leefde nog. En verdomme, dit was niet de eerste keer dat ze uit een jet gesprongen was. Ze was een trots lid van de Martin-Baker Fanclub. Haar gebroken wings had ze verdiend in het uitgestrekte witte noorden van Canada, aan het begin van de oorlog, toen de Russische Federatie had geprobeerd de oliezanden te veroveren.

Dus was het een déjà vu. De Martin-Baker MK16-schietstoel tilde haar bij de tollende jet vandaan. Riemen en gevoerde manchetten bonden haar stevig op de stoel, ook al sneed de wind meedogenloos

in haar gezicht en voelde ze zich als een honkbal die met volle kracht uit Fenway Park geslagen werd.

Béng! De remparachute opende zich en hield haar tegen. Ze zwaaide heen en weer toen de hoofdparachute achter de hoofdstuip opening en de stoel automatisch onder haar vandaan viel, meegenomen door een andere parachute.

De zender in haar helm was geactiveerd en meldde haar ontsnapping aan de basis. Hopelijk volgde Neptune Command al haar bewegingen, ook al bleef het stil.

Het was maar een schrale troost toen ze omlaag tuurde naar de brug, waar de magneettrein gevaarlijk over het vernielde spoor hing. De voorste twee wagons bungelden boven de diepte, de andere klampten zich nog vast. Vlammen loeiden rond de ravage.

Het eerste moment had ze het automatische 30-mm-kanon nog niet in de gaten. Ze hoorde het alleen, en voelde de kogels door haar parachute scheuren. De Interceptors hadden ingebouwd GSH-30-geschut aan boord, met elk minstens honderdvijftig patronen. De vier vliegers hadden dus zeshonderd keer de kans om haar te doden.

Bij het volgende salvo dook ze met een schok naar voren toen een van haar stuurlijnen werd doorgesneden. Een paar andere lijnen volgden. De parachute zakte deels in elkaar en haar lijnen raakten in de knoop. Ze tolde om haar as en daalde steeds sneller...

Recht op de trein af, waar de soldaten nu wegluchtten uit de achterste wagon, terug over het spoor. De spanten, torens en platformen van de brug begonnen te kreunen onder het gewicht en dreigden in te storten. Steunkabels knapten als elastiekjes, zwipten over de trein en maaiden enkele soldaten over de rand. Kermend vielen ze in het ravijn.

Halverson wilde zich al losmaken en haar reserveparachute ontplooiën toen er weer een salvo kwam. De parachute schokte... en het volgende moment kon ze de trein niet meer ontwijken. Een paar seconden nog tot de klap.

Ze beet op haar tanden en stak haar gehandschoende handen uit.

Palmdale, Californië
Bij Lockheed Martin Skunk Works
Joint Strike Force, loods 42

Dr. Helena Ragland lag op de achterbank van een SUV, kronkelend van pijn, haar polsen vastgebonden met ritsmanchetten.

Een halfuur geleden had ze nog achter haar computer bij Skunk Works gezeten om toezicht te houden op de testvlucht boven de Kaukasus. Zodra ze het bericht kreeg dat Halverson haar schietstoel had gebruikt, was ze uit haar kantoor geroepen voor overleg op de luchtmachtbasis Edwards met luitenant-generaal Terence Walsh, waarnemend stafchef van de dienst Inlichtingen, Surveillance en Verkenning.

Walsh, een drijvende kracht achter het Wraith-programma, was speciaal vanuit Washington overgevlogen om het prototype te inspecteren en de testvlucht te volgen. Halversons mislukte missie had niet op een ongelukkiger moment kunnen komen.

De luitenant-generaal wist inmiddels dat Halverson haar schietstoel had gebruikt en wilde een verklaring van Ragland. Ze kon zich natuurlijk verschuilen achter het oude excuus dat haar team nog de vluchtgegevens, de telemetrie, de satellietbeelden enzovoort moest analyseren om te bepalen wat er precies was misgegaan, maar Walsh verdiende een beter antwoord. Ze zou eerlijk tegen hem zijn. Pijnlijk eerlijk. Op het eerste gezicht was er namelijk geen enkele aanwijzing voor een mechanische fout, en ze wist zeker dat de software bij het vertrek nog goed had gefunctioneerd, zoals meer dan een dozijn tests hier in Palmdale duidelijk hadden aangetoond. Halver-

son had onopgemerkt over de bergen naar Noord-Ossetië moeten vliegen, en als ze toch was ontdekt, hadden de SAM's zich moeten richten op posities waar ze allang niet meer was. Er moest dus iets gebeurd zijn na haar vertrek, iets waardoor de software van het RWSA-systeem had aangegeven dat alles in orde was, terwijl dat echt niet klopte. Een paar seconden had Ragland nog gespeeld met de belachelijke gedachte aan sabotage, maar dat was onmogelijk. De beveiliging van Skunk Works was waterdicht, met alle computers volledig afgesloten, zonder enige verbinding met de buitenwereld. En ook bij het transport van de F-35B naar het buitenland was niets aan het toeval overgelaten.

Zodra ze rapport had uitgebracht over de frustrerende mogelijkheid van een technisch defect, wilde Ragland de aandacht van de luitenant-generaal vooral vestigen op het lot van de neergestorte piloot, een wederzijdse vriendin, een vrouw die door de Amerikaanse president werd gewaardeerd om haar moed in het gevecht. Eerst moesten ze vaststellen of Halverson nog leefde, zodat de Quick Reaction Force (QRF) haar daar kon weghalen. Maar hoewel ze Walsh op het hart wilde binden alles voor Halverson te doen, probeerde Ragland toch zo min mogelijk aan haar te denken, uit angst dat ze zelf zou instorten. Het afgelopen jaar hadden zij en Halverson nauw samengewerkt, als ingenieur en testvlieger, en Ragland beschouwde haar inmiddels als een jongere zus. Ze aten samen, dronken samen, en deelden samen de successen en tegenslagen van het project.

En nu dit.

Een rampzalige ochtend. Zelfs de koffie smaakte bitter. Ze boog zich naar de middenconsole, zette de dampende beker terug en keek weer op de weg.

Ze vloekte binnensmonds toen haar zestienjarige dochter Lacey belde omdat ze was vergeten haar de foto's te geven die ze nodig had bij een project voor school, dat vandaag moest worden ingeleverd. De foto's zaten nog in Raglands tasje.

'Schat, ik ben op weg naar een belangrijke bespreking.'

'Kun je niet even omrijden?'

Ragland aarzelde. Ze had zich net afgemeld voor haar maandelijkse briefing met het Argus-team van Boeing, omdat de noodsitua-

tie met Halverson voorrang had, en ze mocht niet te laat komen voor haar gesprek met Walsh.

‘Ik wil ze vertellen over mijn vader,’ snauwde Lacey.

Ragland verstijfde. ‘Goed, oké. Over tien minuten ben ik bij je.’

Haar dochter, haar enige dochter, die alles voor haar betekende, had de dood van haar vader nog altijd niet verwerkt. Bijna twee jaar geleden was Ragland van Steve gescheiden. Hij gaf de schuld aan het Wraith-programma, zij verweet hem dat hij zijn eigen medische research niet kon verenigen met de zorg voor een dochter. Bij wijze van grap betitelden ze hun huwelijk wel eens als een aflevering van *When Scientists Collide*.

Vlak voor het uitbreken van de oorlog was Steven naar Parijs gegaan voor een conferentie en daar om het leven gekomen bij de Russische invasie. Het nieuws was hard aangekomen en de pijn in Lacey's ogen had Ragland nog gesterkt in haar vaste voornemen om het Wraith-project te voltooiën en een eind te maken aan dit wereldwijde conflict.

Ze zocht in haar tas en haalde de oude foto's van Steven als kleine jongen tevoorschijn. Ironisch genoeg had ze die uit een paar oude albums gehaald en ze in haar tas gedaan om niet te vergeten ze aan Lacey te geven. De foto's moesten worden gescand als onderdeel van Lacey's online portfolio.

Na een snelle blik in haar spiegeltje gaf ze gas. De BMW sprong naar voren. Ragland's spanning zocht zich een uitweg in haar voet. Ze had niet haar hele leven besteed aan het ontwerpen van snelle machines zonder zelf ook plezier te beleven aan een beetje snelheid. Haar geheime droom was met de X-2A Wraith te vliegen en de jet naar mach-6 te brengen om binnen drie uur iedere willekeurige plek op aarde te kunnen bereiken.

Hypersonische vlucht, met een scramjet als krachtbron – in feite een single-cycle, vierloops raketmotor – werkte het best in een één-tot-twee-micron atmosfeer aan de rand van de ruimte. Toen Pratt & Whitney eenmaal de motor had ontwikkeld, had Ragland haar aanpassingen verwerkt in een vliegtuig dat nog het meest deed denken aan een matzwarte mantarog die met ongelooflijke snelheid door het luchtruim sneed. O, wat zou ze graag testvlieger zijn geworden!

Maar dat was nu eenmaal niet het pad dat ze had gekozen. Ze had gestudeerd aan UCLA en haar bachelor gehaald in lucht- en ruimtevaarttechniek. Die studie had ze voortgezet in een totaal andere omgeving, aan MIT, waar ze was afgestudeerd in luchtvaarttechnologie. Ze had er nog een paar jaar lesgegeven als wetenschappelijk medewerker, totdat ze uit dat academische wereldje was weggeklod door de leiding van Skunk Works, de officiële bijnaam van de Advanced Development Programs (ADP) van Lockheed Martin. Skunk Works was de plaats waar de meest sexy hardware in luchtvaarttechniek werd ontwikkeld, toestellen als de U-2, de SR-71 Blackbird, de F-117 Nighthawk, de F-22 Raptor en de F-35 Lightning II, waarin Halverson had gevlogen. Ragland had geen weerstand kunnen bieden aan de belofte van onbelemmerde research, zonder bureaucratische inmenging, sinds de vier takken van de dienst zich hadden verenigd onder auspiciën van de Joint Strike Force.

In de loop van de jaren had ze heel wat patenten voor haar werkgever in de wacht gesleept, het meest recent nog het Radar Warping System. Hoewel ze niet te klagen had over erkenning van haar technische talent, en daar ook vorstelink voor werd betaald, werden alle patenten wettelijk het intellectuele eigendom van de firma, en daar had ze vrede mee. Het werk gaf haar een geweldige voldoening en het Wraith-programma was niet alleen een professionele maar ook een persoonlijke uitdaging geworden. Ook deze tegenslag zouden ze weer te boven komen. Ze moesten wel. De president zelf was een groot voorvechter van het project. Vandaag was hij ergens in de Mojave-woestijn, bij een ultrageheime dronedemonstratie, en het nieuws dat Halverson was neergehaald had zonder twijfel al zijn dag vergald.

Ze sloeg af van de snelweg naar West Lancaster Boulevard, en even later stopte ze voor haar driekamerwoning, twee minuten eerder dan ze had beloofd. Lacey stond al op de oprit, met de verongelijkte blik waarop ze het afgelopen jaar patent had.

‘Je vergeet altijd alles,’ zei ze, toen Ragland haar de foto’s gaf.

‘Het spijt me, lieverd, heus waar. Ik heb ook zoveel aan mijn hoofd. En nu opschieten, anders mis je de bus.’

Lacey knikte. ‘Je hebt heel wat goed te maken.’

Ragland glimlachte met moeite, reed achteruit de oprit af en verdween.

Binnen een paar minuten bereikte ze de Aerospace Highway, even ten noorden van West Avenue F, toen de motor van de BMW er zo maar mee ophield.

‘Wat nou weer?’ kreunde ze terwijl ze de auto liet uitrijden naar de rand van de weg. Ze keek in haar spiegeltje. Geen ander verkeer in de buurt. De woestijn met zijn glooiende heuvels strekte zich mijlenver uit.

Vloekend probeerde ze te starten. Tevergeefs. Zelfs niet de droge klik van een lege accu.

Ze pakte haar smartphone en zette hem aan. Geen stroom.

Een lichte huivering kroop langs haar rug omhoog. Ze stapte uit, sloeg het portier achter zich dicht en keek om zich heen, speurend naar andere auto’s op de weg, enig teken van stroomvoorziening. Wat was er aan de hand? Een EMP-golf? Waren de Russen eindelijk gek geworden? De kernoorlog van 2019 tussen Iran en Saoedi-Arabië had een geweldige aanslag betekend op de olievoorziening in de wereld. Dachten de Russen nu echt dat een kernaanval op de Verenigde Staten in hun economisch belang zou zijn?

Nee, nee, nee. Dit was geen aanval. Dit was een plaatselijk probleem, misschien vanaf de vliegbasis – weer een test die was misgelopen. Maar zou iemand haar dan niet hebben gewaarschuwd?

Ze ademde zwaar, en opeens hoorde ze het: een auto ergens vanuit het zuiden. Weer draaide ze zich om.

Een SUV kwam met grote snelheid haar kant op. Ragland zwaaide verwoed naar de bestuurder, die afremde en achter haar BMW bleef staan.

Er zaten twee mannen in de auto, allebei ergens in de dertig en zakelijk maar sportief gekleed. Heel knap. Ragland merkte dat ze haar korte blonde haar gladstreek en haar bril rechtzette.

‘Hallo, mevrouw. U hebt een probleem, geloof ik,’ zei de langste van de twee, met een Brits, Australisch of misschien wel Zuid-Afrikaans accent.

‘Bedankt dat u wilde stoppen. Werken uw telefoons nog?’

De kleinste van de twee tastte in zijn zak, keek naar het schermpje en haalde zijn schouders op. ‘Ja hoor, alles in orde.’

‘Mag ik hem even lenen? Mijn batterij is leeg, of zoiets.’

‘Natuurlijk, maar we kunnen u ook een lift geven,’ zei de ander, en hij trok even zijn wenkbrauwen op.

‘O, dat is heel aardig, maar als ik even mag bellen, komt er wel iemand van de basis om me op te halen.’

‘De luchtmachtbasis Edwards?’ vroeg de kleinste.

‘Ja.’

Zijn metgezel deed een stap naar haar toe. ‘Het spijt me, dr. Ragland, maar u weet waar het om gaat, neem ik aan? We willen dit zo soepel mogelijk afhandelen.’ Hij knikte naar de SUV. ‘Wilt u instappen?’

‘U maakt een grapje, zeker? Wie bent u?’ vroeg ze nijdig terwijl ze achterwaarts terugliep naar haar auto en bijna struikelde.

Op het moment dat ze zich omdraaide om de portierkruk te grijpen, voelde ze een klap tegen haar rug. Een felle pijn schoot door haar heen. Toen ze omkeek zag ze de draden van de taser, die van haar schouder naar het wapen liepen dat de langste van de twee mannen in zijn hand hield.

Nog voordat ze tegen de grond sloeg, had het tweetal haar al gegrepen. Ze droegen haar naar de SUV, legden haar op de achterbank en bonden haar polsen op haar rug. Ze kon nauwelijks meer spreken, en ze zag dubbel door de tranen die in haar ogen brandden.

Ja, ze wist waar dit om ging.

Om de Wraith.